

Prologus Galeatus,

Reliqui menses usque in 18. in quos Mexicani dividunt Annum; videris apud Acoftam & Kircherum, Tom. 3. *Oedip. Copt.* in Theatr. *Hieroglyph. cap. 4.*

8 Siccine in propositum curiosus compos voti fiet: equidem hic tam nomina Mentium, quàm Signa coelestia (à queis apud aliquos nomina) & etiam Numina, sub quorum erant tutela, unde emanavit temporum discretorum nomenclatura. Vide Gyrard. libell. de *Annis & Mensib.* At sciendum est, inter Hebræos, duplex fuisse initium Anni, *Civilis* scilicet & *Sacri*, propter expressâ, Tom. 3. T. 8. n. 44. Unde res civiles, uti contractus, à *Tizri*, sive Septembri, primo illorum mense, qui initium anni vulgaris. Sacra verò à *Nisan*, sive Luna Martij, similiterque reliqui successus Biblici, etli de re civili & profana sit sermos ut astruxi, quò dudum, n. 46. Hinc Hebræi in *Chronico majore*, sive *Seder-olam Rabba*, deviant à vero circa historiam Noëticam, quoniam in autumnno collocant principium anni & Mundi. Petavius, 2. p. *Rationar.* lib. 3. cap. 13. defendit, annos Græcorum in lib. 1. *Machab.* à *Nisan*: in posteriore, numerari debere à *Tizri*: ita ut anni prioris libri sex mensium intervallo, posterioris præcedant initia. Non hujus loci est diatriba, qua de causa supersedeo: sed præmittere, operæ pretium est; ea nimirum quæ narrantur de filiis Israël, post exitum ab Ægypto, intelligi debere de duobus primis annis ab exitu: videlicet, à cap. 12. *Exod.* usque ad 20. *Numer.* Gesta (nota) anni primi, à præfatio cap. 12. Anni verò secundi, à cap. 1. *Levit.* usque ad *Numer.* 20. exclusive. Hinc incipiunt gesta vergentis anni 40. ab exitu, Israëlitis in deserto Pharan vagabundis per 37. annos; in quibus nihil singulare ex Sacra Scriptura constat, præter Mansiones: hæque incerto tempore, quicquid dicat Rauchlinus, vel quicquid libelli præfati Auctor: tantum in *Seder-olam*, cap. 8. inveni: *Decimonono anno filij Israel iterum insaniervunt, & manserunt 19. annis in Cadef-barne.* Modò in dies flectatur sermo, utpotè Ephemeridum necessarium articulum.

§. III.

De Diebus.

IN sententia Cenforini & Macrobij, quò supr. Dies dicitur *Civilis* & *Naturalis*: hic ab ortu Solis, ad ejus occasum usque; qui constat vespere & mane. *Civilis*, qui etiam *Astronomicus* dicitur,

est spatium 24. horarum (quarum qualibet constat 60. minutis) resultans ex continuo gyro primi Mobilis, quo comprehenditur nox & dies. Quapropter dies *Astronomici* sunt æquales: *Naturales* verò secus, quippequàm à brumali Solstitio usque ad æstivum crescunt: decrescuntque iursus hinc illuc, præut accedit Sol ad polos, & recedit ab Æquatore; sub quo nonnunquam æquales & dies & noctes. Nobis dies majores, quàm Sol in tropico *Canceris*; & noctes in tropico *Capricorni*: etenim eò nox major, quò dies brevior, & econtrà; queis dies conficitur *Astronomicus*. Vide dicta, Tom. 3. *Tautolog.* 8. à n. 2. Quoad festivitatum solemnitatem, earumque periodum, variè acceptum à Nationibus dierum exordium; ut ait Macrobius d. cap. 3. exprimit etiam Beyerlinck, quo supr. in Theatr. metricè.

Græci mane diem capiebant Solis ab ortu:
Vespere Judæi: servantes sidera cæli,
Dum Sol in medio fulget nitissimus orbe:
Christicola incipiunt medio sub tempore
noctis.

Beyerlinck.

2 Apud Romanos erant dies *Festi*, *Varij dies Profesti*, *Intercisi* (qui à Servio dicti *Disfissi*, utpotè partim religiosi, partim fasti) *Comitiales*, *Nundinales*, & *Ægyptiaci*, qui ab Astronomis etiam dicti *Pureales*. *Profesti* vocabantur, in quibus duntaxat ad negotia vacatio; & dividebantur in *Fastos* & *Nefastos*. *Fasti* erant, quibus Prætor causas expediebat: *Nefasti*, quibus judicialia verba, *Do* scilicet, *Dico* & *Abdico* pronunciare, nefas. *Do*, quum potestas citandi in iudicium, concedebatur: hoc est, diem dicere, quem Paulus vocat *humanum diem*, 1. Cor. 4. 3. *Dico*, cum iudex sententiam fulminabat. *Abdico* demum, quum quis jure cedebat. *Festi* dies erant, qui ludorum spectaculorum, convivij, aut sacrificij gratiâ instituebantur, vel jam instituti fuerant. *Intercisi* dicebantur, quibus civiles, sacræque functiones agi quibant. Exponit Ovid. 1. *Fastor.* à v. 45. Macrobius d. cap. 16. & Gyrard. loc. cit. *Comitiales* & *Nundinales* erant conventibus & nundinis destinati: illi, si suffragia à tribubus, sive Curijs essent accipienda: hi pro mercibus, seu emolumentis uniuscujusque proprijs. Ita faciles captu notæ veter. *Kalendarij*. *F.* fastum diem signat. *N.* nefastum. *FP.* fastum priore parte, posteriore nefastum; sicut econtrà *NP.* priore parte nefastum, fastum verò posteriore. *EN.* intercisum, quod olim *Endotercisum*. Indicat *c.* diem *Comitiale*m. Signatur siccine: *Q. R. C. F.* hoc est: *Quando Rex comitiavit, fas*: de quo 24. *Mart.* n. 6. Hæccine

Note illorum.

& totius operis argumentum.

re, dices, profectò trita. Profectò, verum haud inficiaberis esse argumento necessaria.

3 Dies *Ægyptiacus* (ita dictus, propter *Ægyptios* inventores, de quibus Macrobius d. cap. 14. asserit, *Solos divinarum rerum conscios*) ominosus ac funestus erat. A Romanis *Ater* dictus (Hispanicè, *Haziago*) propter aliquam insignem cladem acceptam; uti ipsis postridie Nonarum cujusvis mensis in fide fuit. Ovid. *ibid.* à v. 57.

Ovid. Nonarum tutela Deo caret: omnibus istis,
Ne fallare cave, proximus ater erit.
Omen ab eventu est: illis nam Roma diebus
Damna sub adverso, tristia Marte tulit.

Propter Aliensem cladem (ut observant Macrobius d. cap. 16. Liv. lib. 6. *sect.* 10. Plutarch. *Rom.* 99. 25. Cicer. lib. 9. ad *Attic.* epist. 4. & Alex. ab Alex. 4. *Dier. Genial.* cap. 20.) diem infaustum signarunt postridie Idus Julij: cumque exiguum illis pro superstitione videretur; atros ac ominosos habere, quotquot postridie cunctarum Kalend. Iduum & Nonarum. Aul. Gellius, *Noct. Attic.* 5. cap. 17. Gyrard. Anton. Constant. & Paul. Mars. in loc. cit. *Ovid.* Præter hos ex aspectu maligno Planetarum, statuerunt Romani duos alios singulis mensibus; quos sine succo signat Ranzonius: incipit:

Dies Ægyptiaci.

Enric. Ranzon.

Prima dies mensis, & septima truncat ut
ensis, &c.

4 Superstitio olim prævaluit, & adhuc inter aniculas & sciolos stultissimè grassatur. Plures dies cavendos signat Manilius (4. *Astron.* cap. 1. à v. 444. usque in fin.) in singulis mensibus; sed cujus ponderis tanta momenta, protulit, lib. 3. cap. 6. à v. 36. accinens:

Difficile est, in idem tempus concurrere
cuncta:
Et modò deest alius, modò adest, vicibusque
recedit:
Aut redit, aut aliud mutatur tempore tem-
pus.

Manil.

Habemus salutem ex inimicis nostris. Difficile prorsum, alijs esse horam fastam, & alijs infestam. Si cuncta ex astris necessaria, in cunctis futura eadem: quod quidem quàm falsum, astruit Gregor. Magn. in *Evangel.* homil. 10. in Esau & Jacob, adversæ & averse conditionis tam im physycis, quàm in moralibus. Ne claudicet ratio distinctione temporis (igitur si Jacob secutus in nativitate fratrem, hic proculdubio præcesserat: & in præcedentia, estò brevissima ortus, cunctorum astrorum, orbium velocissima pernitate, mutatus aspectus) efficax videtur exemplum, apud Henric. Gan-

Varias observationis stellarum in actiones.

davens. *Quodlibet.* 6. cap. 14. & Petr. Galtruch. *Physiv. particul.* Tract. 3. disp. 1. cap. 2. in quondam monstro, cujus capita & superiores partes discretæ erant, inferiores autem copulatæ. *Bina capita* (inquiunt) *inter se perpetuis odijs dissidebant, semper appetebant contraria.* Non est effugium. Idem claret horoscopus, idem astrorum & Planetarum aspectus, sed in subiectis ejusdem imprecisionis pugnacissimus animus. Unde arbitror avellendum schema vagantis Lunæ per singula Signa (in quaslibet liberas actiones humanas, vel indifferentes pro felicitate captanda, aut infelicitate fugienda) ab historia curiosa (in hoc, superstitiosa, & nimis) Majoli, Tom. 2. *Dier. Canicular.* Colloq. 4. simulque *Ægyptiorum* & Arabum, apud Kircher. Tom. 2. *Oedip.* p. 2. class. 7. cap. 10. ubi in eundem effectum describuntur influxus 28. Mansionum Lunæ, incipientis à porta *Via Lactea*; & ejus Stationes, Genijque, seu Angeli, nominibus distincti. Cuncta prohibentur cap. *Non licet.* 26. q. 5. & *Non observabis.* q. 7. de quo *Isagog.* Jan. n. 5. Hæccine, quantumvis ab AA. seu Scriptoribus rideantur, profectò morionum ruina.

Mina singularitas in monstro superius bicornate.

5 Serio tractat Claudius Dariothus (qui quidem rejiciendus) in libell. de *Electionib. principior. idoneorum rebus inchoand.* ex quo videtur sumpsisse Majolus, vel ex Hesiodo, in *Dieb. & operibus.* Adi Coel. Rhodigin. 14. *Lect. antiq.* cap. 9. plodeque quæ observanda præcipit Virgil. 1. *Georgic.* à v. 276. Ita enim his nugis Ethnici addisti, ut nihil agerent citra hujusmodi superstitionem. Audi Juvenalem vel ridentem, *Satyr.* 6. à v. 567.

Quid enim majus dare Numina possunt?
Hæc tamen ignorat quid sidus triste mineat
Saturni, quo læta Venus se proferat astro,
Qui menses damnis, que dentur tempora
lucro,

Juvenal.

Illius occurfus etiam vitare, &c. Quid Catholici, si irrident Ethnici? Consule D. Thom. 1. p. q. 116. Picum Mirandulan. in *Astrolog.* latèque Pererium in *Genes.* lib. 2. Quæ fides præstanda, potius auditur ex profetore Astronomiæ. Manilius dicitur: audiatur, lib. 3. cap. 6. v. 41.

Asperiozem ut agat mensem, si mensis in
astrum
Latius incidit, signum si triste diei,
Si fortuna diem foveat, si durior horas
Iccirco nihil in totum sibi credere fas est.

Manil.

6 Apud Hebræos etiam dies fasti, aut civiles. Aliquando *Intercisi*, ut dies Phasæ, cujus solemnitatis initium à vespere se-

Prologus Galeatus,

Ordo die-
rum apud
Hebræos.

cunda, quæ prima erat Azymorum, uti fu-
sè diserui loc. cit. Tom. 3. Civiles & fasti
erant, quibus pervia tribunalia in jus, ac
quodlibet opus corporale licebat. Festi di-
cebantur dies, quum hoccine totum inter-
dicebatur: nimirum, opus servile non ne-
cessarium. Necessarium his diebus supersti-
tiosè ac ridiculè inhibebant fictâ traditio-
ne Rabbini, quos taxat Salvator N. *Matth.*
12. *Marc.* 3. *Luc.* 6. & *Joann.* 5. immò Virgil.
lib. 1. *Georg.* v. 268. dicens:

Virgil. Quippe etiam festis quædam exercere diebus
Fas & jura sinunt.

Quapropter si bos in specum decidisset, eumque
paterfamilias, adhibitis operis liberasset; non
est Fertas polluisse; nec ille, qui trabem te-
cti fractam fulciendo, ab imminente vindica-
vit ruina. *Macrob.* 1. *Saturnal.* cap. 16. Dis-
cant Judæi: at quid tunc, si nostro etiam
tempore deliri? In Anglia quidam judex
joco festivo (ut refert *Alapid.* in *Deuter.* 5.
14.) barditatem contumacem cujusdam Ju-
dæi ingeniosè retudit: igitur Hebræo in
puteum casu lapsò accurrit, ut educeret,
funemque demisit. Judæus accipere renuit,
dicentique: *sabbatum colo, de puteo surgere nolo;*
furridens judex respondit: *sabbatum quidem:*
Dominicum servabis ibidem.

7 Dies festi à Deo instituti constant.
Sabbatum, *Exod.* 35. à v. 2. Pascha seu Pha-
se, *ibid.* cap. 12. & *Levit.* 23. 5. Pentecoste,
ibid. v. 15. Clangor tubarum, v. 24. & *Num.*
29. 1. Expiatio, *Levit.* 23. 27. Taber-
nacula, v. 34. Cætus seu Collectæ pertinent
ad idem festum, sicut dies Azymorum ad
Phasè. His festivitibus addi possunt An-
nus Sabbaticus, *Exod.* 23. 11. & *Deuter.* 15.
1. simulque Annus Jubilæi, *Levit.* 25. 8. Alia
Hebræi celebrarunt festa, ab ipsis indicta,
de quibus suis locis; sed hæc clarent à Deo
populo decreta. Neomenia dici quit dies
Intercisus (præter Neomeniam Septem-
bris, seu *Tizri*, in qua fiebat memoria sa-
crificij *Isaac*: quare *David*, *Psal.* 80. 4. vo-
cat insignem solemnitatis diem, indicitur-
que *Levit.* 23. 24.) igitur nihil præter sacri-
ficia jubebantur observari: ex devotione
verò populi, uti festum inolevit (2. *Para-*
lip. 2. 4. *Judith.* 8. 6. *Isai.* 1. 13. *Osee.* 2. 11.
& 1. *Mach.* 10. 34.) quo fomitem ad otium
invenit lubricitas foeminarum. Hinc *Augu-*
stini sententia: *Melius facerent Ju-*
dæe mulieres, si Neomenijs nerent, quam in
his impudicè saltarent. *Adi Alapid.* in *Numer.*
28. 11.

Vellitatio
festiva in
superstitio-
sum.

Festa illo-
rum à Deo
decreta.

Abusu se-
porum.

8 Quæ apud Hebræos Neomenia, apud
Græcos dicebatur *Numenia* (de quo 1.
Januar. n. 20.) à Romanis *Kalendæ*, à ver-

bo prisco *Kaloo*, id est, Voco; quia tunc plebs
vocabatur in concionem, ut sciret quid illo
mense agendum, & quæ festa, atque seriae
celebrandæ. Astringunt *Macrob.* d. cap. 14.
& *Gyrard.* de *Ann. & Mensib.* suffragante
Hubert. *Goltz.* in *Fast.* à fol. 297. Totum
sumptum arbitror ab Hebræis: igitur cum
à Luna signum festi & mensis, instante no-
vilunio, uti supr. diximus. §. 2. n. 3. *Syna-*
gogorum turriculas ascendebant Sacerdo-
tes & Levitæ, ac Lunæ ortum populo tu-
barum clangore nunciabant, vel prænuucia-
bant. Jubetur *Numer.* 10. 10. Turcæ mo-
rem retinent, ut observant *Gabriel Sioni-*
ta, de *Morib. Turcar.* *Cotovicus*, cap. 6. &
Joann. Baptist. *Montalvan*, in *Commentar.*
Rerum Turcic. Causa institutionis *Neome-*
niæ, fuit memoria *Providentiæ Dei*, sicut
Sabbatum institutum fuit ob memoriam
Creationis; quod congruit in *Novilunio*:
igitur sublunaribus corporibus Luna poten-
tius dominatur, in ortuque maximè im-
mutat. Ita *D. Thom.* 1. p. q. 102. art. 4.
ad 10. & *Lyrar.* in *Numer.* 28. 11. Hoc in-
tuitu ab Ethnicis anni dicabantur *Phæbo*,
id est, *Solis*; menses *Junoni*, scilicet, *Lunæ*,
etenim hæc menses, ille annos *devolutio-*
nis conficit. *Ovid.* d. v. 55. inquit:

Vendicat Ausonias Junonis cura Kalendas,
Idibus alba Jovis grandior agna cadit.

Idus mensis idem est ac quasi mensis dimi-
dium; ut per Signum cœlestè, ferè dimidio
mensis respondens, mensis cognosceretur
Astronomicus. *Kalendæ* ergo dicebantur à
Romanis initia mensium sine respectu ad
Lunam vel Solem: quæ quidem vox, estò
inveniat in *AA. Græcis*, & orientalibus
(pluribusque in *Sacra pagina*) non est pro-
pria, sed Interpretum: quare pro *Kalendis*,
Hebr. legit: *Lunationes & Innovationes*. Pro
Ephemeridis necessariò observandum est,
quod monet *Hieronym.* *Tradit. Hebr.* in
in 2. *Paralip.* 29. nimirum, quoties non
exprimitur in *Sacra pagina* dies, sed men-
sis duntaxat; eundem mensis diem intelli-
gendum esse, ac præcessit in numero men-
sis: uti *ibid.* v. 3. Anno & mense primo re-
gni sui, ex *Hebrææ* lingua idiomate (infit)
etiã primus dies regni ejus in hac descriptio-
ne subauditur.

§. IV.

De Diebus Sideralibus.

1 DIES ergo præter *Ægyptiacos*
(vel propter *Ægyptiacos*) et-
iam *Siderales dicti*, respectu ortus Signo-
rum

Neomenia
apud Tur-
cas?

Anni Soli,
mensis Lu-
næ cur di-
cant?

Ovid.

Quid dicit?

Quid asse-
riamus?

Quid or-
tus stella-
rum & oc-
casus?

Cosmici,
Achronici,
& Heliaci?

Apoteles-
matici &
Monome-
riani.
Quid Pla-
tonem &
Aristote-
lis

Manil.

& totius operis argumentum.

rum & aliarum Constellationum cœlestium;
expressi ab Astronomis nomine *Asterismi*:
qui quidem nil aliud est, quam multitudo
quædam stellarum aliquam imaginem ali-
quomodo exprimentium. De his ergo die-
bus agemus, haud de *Decretorijs*, *Criticis*
& *Judicativis*, *Medicos* spectantibus, & ex-
tra nostrum propositum. Pro quo sciendum,
ab Astronomis excogitari ortus & occasus
Cosmicos & *Chronicos* (proprius, *Achronicos*
ut observat à *Sacro-Bosco* in *Spher.* cap. 2.
hicque simul *Christoph. Clavius*) quorum
notitia instituto prorsum necessaria. Ortus
Astrorum propriè est elevatio seu ascensio
supra Horizontem: econtrà autem occasus
est depressio stellarum seu occultatio infra
Horizontem. Ergo propriè astrum oritur
Cosmicè, quando una cum Sole matutino
tempore ascendit; sicut propriè occidit
Cosmicè, quum sub Horizontem, oriente
Sole, descendit. *Achronicus* ortus erit,
dum emerferit, ascendens ad nos, Sole oc-
cidente: eritque tunc occasus *Achronicè*,
quando infra Horizontem cum Sole de-
mergitur. A *Pœtis* finguntur ortus & oc-
casus *Heliaci* (à Sole, Græcè: *Helios*) vesperti-
ni & matutini: qui quidem non aliud, ni-
si radijs Solis proximis, vel disitis, stellam
apparere, vel non apparere: videri posse,
vel non videri. Quicquid sit, nostra non in-
terest.

2 Etiam ab Astronomis cogitantur or-
tus & occasus Astrorum respectu Signorum
Zodiaci. Quare si clarè stellæ cum aliquo
Signo oriuntur, aut occidunt; dicitur or-
tus vel occasus *Apotelesmaticus*: at si singu-
læ partes partes singulas signorum comitan-
tur; dicitur *Monomerianus*: ex quibus cun-
ctis resultant *phenomena*: id est, aspectus
astrorum, seu apparentia, quò titulo scri-
psit *Aratus*, quem *commentarijs* illustra-
runt *Cicero* & *Cæsar Germanicus*, uti saepe
videbimus. Hinc *Myriogenesis*, quæ vox fi-
cta à *Arabibus*, *Peris* & *Ægyptijs*, ac
sumpta pro puncto *genethliaco*, dicto latè
horoscopo, fomite plerumque curiositatis in
vacuis cerebris, & circumventionis in im-
postoribus. *Significationes Monomeriarum* con-
fuselis apud *Firmicum*, lib. 7. & 8. *Ma-*
nil. lib. 4. cap. 2. *Ptolom.* *Pelusiote.* *Quadri-*
partit. lib. 4. à cap. 1. *Omar*, de *Nativitatib.*
fusèque *Franc. Junctin.* de *Judicijs nativit.*
in *Astrologia Specul.* tract. 1. & 2. Etiam ja-
cent apud *Joseph. Scaligerum* in *Notis ad*
Manilij Spher. haud utique in scientiæ judi-
cium, sed in plausum stultorum, decipi
ambientium.

Nec fas est, verbis suspendere mundum.

Dicam cum *Manil.* 4. cap. 1. v. 440. Con-
ditio est circulatorum. Ipsi sibi & alijs fo-
mnia fingunt. Figam tamen hujusmodi
deliria (quæ hieroglyphicas imagines ap-
pellat *Kircher.* in *Mathematic. Ægyptiorum*,
cap. 5. tabul. 3.) præut in *Sphæris* jacent.
Separet lector pretiosum à vili, altioreque
sensu in meliora retorqueat.

3 Ergo *Sphære* sunt *Barbarica*, à *Fir-*
mico: *Ægyptiaca* à *Ptolomeo*; *Arabica*, ex
Abraham Avenari in *Astrolog.* *Abenephio*,
& *Abenragel*: *Persica* & *Indica* ab *Aben-*
ezra; ut referunt *Kircher.* & *Scaliger.* loc.
cit. Auctores subodoror voluisse insanire in
risum, & puerorum oblectamen, haud in
Astronomiæ frugem; vel in sciolorum stu-
porem, ad ea quæ nec intelligi, uti volun-
taria, possunt, quasi intelligerent, insipienter
admirantes. Unde nil præterea pectus
ex animo vomit, nisi quod in buccam ve-
nit. Dividunt primò opus ludicrum in ter-
nos *Signorum Decanos*, qui dicuntur *Fa-*
cies, seu *Vultus* *Signorum*, vel *Horoscopi*; ita
ut in 36. *Horoscopos* dividant totum *Zodia-*
cum, quibus præsent totidem *Genijs*; *Angeli*,
Ephori, sive *Præsides*; unde directio in-
fluxus, quippe per *Facies* in *Decurijs* intel-
ligebant *Phænomena*, ex quibus significa-
tiones operationum, quæ in *Decanis* per
Signa ab *Ephoris*, sive illorum *Genijs* per-
ficiuntur. Apud *Ægyptios* nomina *Signo-*
rum, non erant animalium, sed *Numinum*,
Ægypti priorum (uti videbimus singu-
lis mensibus die 21.) quare quos *Animali-*
um influxus *Græci*, *Assyrij*, ac *Babylonij*
dicebant; *Ægyptij* vocabant *Genium*, seu
Intelligentiam, dirigentem *Signum* in
influxus, sive imaginis administratorem.
Diviserunt Ægyptij (subdit *Abenephios*)
Circulum in duodecim arces, quarum prima
est *Aries*, *Genius* ejus *Anun*, administrator
omnium eorum, cui ipsi subsunt ex elemen-
tis, lapidibus, plantis, animalibus. Idem *Trif-*
megistus in *Aselep.* *Jamblicus*que in *My-*
stic. Ægyptior. quorum rotam videris apud
Kircher. d. cap. 2. & 6. Cuncta compre-
hendit *Manilius*, accinens, 1. *Astron.* cap.
v. 108.

Totumque animo comprehendere cælum,
Attribuitque suis formas, sua nomina Signis,
Quasque vices agerent, certâ sub lege notavit:
Omniaque ad Numen mundi, faciemque mo-
veri,
Sideribus vario mutantibus ordine fata.
Has autem facies rerum per Signa locatas,
In quibus omnis erit sortuna condita summa,
Aethra vocant Græci.

4 Dicuntur divisiones Signorum *Deca-*
ni, *Decani*.

Sphære
varie.

Ordo illa-
rum.

Genij &
Præsides.

Manil.

Decani.